



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 430/2024-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Dudíťa a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], zastúpenej Mgr. Vladimírom Šárnikom, advokátom, Rožňavská 2, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/52/2023 z 25. apríla 2024 takto

### **r o z h o d o l :**

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

#### **Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci**

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 12. augusta 2024 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3, čl. 20 ods. 1, 4 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť.
2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka ako oprávnená vymáhala od 2. augusta 2002 v exekučnom konaní 1 000 000 Sk z titulu vrátenia kúpnej ceny za byt, ktorá bola povinnou od nej podvodne vylákaná. Povinná v čase začatia exekúcie vlastnila nehnuteľnosti v hodnote 2 447 999,91 Sk, čo je cena dosiahnutá ich dražbami, a automobil JEEP v hodnote 290 000 Sk. Pokiaľ by súdny exekútor konal bez prietahov, speňažením majetku povinnej by získal 2 737 999,91 Sk, po odpočítaní prednostnej hypotekárnej pohľadávky by zostalo na uspokojenie sťažovateľky a trov exekúcie 1 533 233,24 Sk. Pohľadávka sťažovateľky k 20. októbru 2002 bola bez trov exekúcie 1 272 438 Sk.
3. V dôsledku nečinnosti súdneho exekútora bol byt povinnej vydražený až 3. mája 2004 a dom až 27. apríla 2004. Prednostná pohľadávka hypotekárnej banky z titulu úrokov z omeškania dovtedy narástla natoľko, že skonsumovala celý výťažok z dražby domu.

4. Pokiaľ by nedošlo k priet'ahom v exekúcii, mohla byť pohľadávka sťažovateľky v celej výške uspokojená už v roku 2002. V exekúcii sa však podarilo vymôcť iba sumu 496 000 Sk a následne bola exekúcia ako tzv. stará exekúcia zastavená pre nemajetnosť povinnej. Nevymožená časť pohľadávky sťažovateľky predstavuje škodu, ktorá sťažovateľke vznikla v dôsledku nesprávneho úradného postupu súdneho exekútora.

5. Sťažovateľka si preto žalobou proti štátu uplatnila nárok na náhradu nemajetkovej ujmy 50 000 eur, majetkovej škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom exekútora 48 603,17 eur a škody spôsobenej priet'ahmi exekučného súdu pri schvaľovaní príklepu a rozvrhu výťazku v sume 20 000 eur.

6. Okresný súd Bratislava I žalobu sťažovateľky v celom rozsahu zamietol. Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd rozsudkom č. k. 7Co/151/2020-439 z 20. októbra 2021 prvostupňový rozsudok potvrdil. Následne najvyšší súd uznesením sp. zn. 4Cdo/52/2023 z 25. apríla 2024 dovolanie sťažovateľky odmietol.

## II.

### Argumentácia sťažovateľky

7. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku vo vzťahu k nemajetkovej ujme uviedol: „... žalobkyňa nepreukázala ani priamu príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom (nezákonným rozhodnutím) a vznikom škody, t. j., že práve v dôsledku tvrdeného nesprávneho úradného postupu (nezákonného rozhodnutia) jej vznikla ujma. Ak žalobkyňa v podanom odvolaní argumentovala rozhodnutiami ústavného súdu (príp. európskeho súdu pre ľudské práva), odvolací súd konštatuje, že v danom prípade ide o posúdenie, či došlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote. Porušenie týchto práv a priznanie primeraného finančného zadostučinenia sa posudzuje na základe iných kritérií ako je tomu v prípade zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom/nezákonným rozhodnutím, preto uvedené kritériá nemožno aplikovať na prejednanú vec.“

8. Takéto právne posúdenie je podľa názoru sťažovateľky v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou najvyššieho súdu (uznesenie sp. zn. 4Cdo/130/2020 z 21. októbra 2020), ako aj ústavného súdu (nálezy sp. zn. II. ÚS 444/08, III. ÚS 36/07). V jej prípade ide o ujmu na právach, ktorú nemožno odstrániť, iba kompenzovať. Pri posudzovaní intenzity utrpenej ujmy a stanovení výšky peňažnej náhrady je potrebné podľa sťažovateľky zohľadniť nasledujúce skutočnosti: význam veci – predmetom exekúcie boli prostriedky určené na zabezpečenie bývania sťažovateľky; dĺžku priet'ahov – extrémna doba 17 rokov; následok priet'ahov – nemožnosť sťažovateľky obstaráť si bývanie; postup exekútorov a súdov – opakovaná dlhodobá nečinnosť exekútorov aj súdu, opakované chybné rozhodnutia, ktoré museli byť následne rušené na základe riadnych aj mimoriadnych opravných prostriedkov sťažovateľky; aktívny prístup žalobkyne v konaní; sťažovateľka svojim konaním priet'ahy nezavinila. Vzhľadom na uvedené skutočnosti požadovala primerané odškodnenie 50 000 eur,

9. V tejto časti dovolania sťažovateľka vymedzila dovolaciu otázku: „Postačuje pri priznaní finančnej náhrady nemajetkovej ujmy preukázanie, že nesprávnym úradným postupom došlo k zásahu do práv poškodeného?“

10. K tejto otázke najvyšší súd uviedol: „... žalobkyňa položenou otázkou nereflektovala ustálený skutkový základ (ktorý ani dovolací súd nie je v zásade oprávnený prehodnocovať - § 442 CSP) a jej zodpovedanie by pre meritórne rozhodnutie nemalo žiadnu právnu relevanciu. Za tohto stavu je nastolená otázka iba hypotetická. Je pritom potrebné zdôrazniť, že cieľom civilného sporového konania (aj pred dovolacím súdom) je poskytnúť reálnu ochranu právam, nie riešiť teoretické či hypotetické otázky, ktorých výsledok sa nijako nepremietne do právnej sféry procesných strán. Predložená dovolacia argumentácia tak nepredstavuje vymedzenie kardinálnej právnej otázky spôsobom predpokladaným v § 421 ods. 1 písm. a) CSP v spojení s § 432 ods. 2 CSP.“

11. Dovolací súd sa podľa sťažovateľky uvedeným konštatovaním vyhol vecnému posúdeniu dovolania, ignorujúc podstatu dovolacej argumentácie a tvrdiac, že nepreukázala príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom nemajetkovej ujmy. Takýto záver však bol založený na nesprávnom právnom názore, že nepostačuje preukázanie zásahu do práv, ale vyžaduje sa preukázanie nešpecifikovanej sekundárnej ujmy. Sťažovateľka všetky okolnosti svojej veci preukázala exekučným spisom, z ktorého je zrejmý úplný priebeh exekučného konania. Pokiaľ dovolací súd uvádza, že sťažovateľka neunesla dôkazné bremeno, v skutočnosti aplikuje právny názor, že ujma na právach a nemajetková ujma sú odlišné kategórie, pričom samotný zásah do práv by sa odškodňovať nemal. Takýto právny názor je však v príkrom rozpore nielen s judikatúrou, ale aj s jasným znením zákona.

12. Vo vzťahu k majetkovej škode odvolací súd uviedol: „... že vyvodil jej nepreukázanie ako i nepreukázanie priamej príčinnej súvislosti medzi namietaným nesprávnym úradným postupom/nezákonným rozhodnutím a vznikom tvrdenej škody. Pokiaľ ide o majetkovú škodu v sume 20 000 eur, žalobkyňa nepreukázala, že uhradila zmluvnú pokutu a úroky z omeškania titulom zmluvy o pôžičke, t. j. nemožno konštatovať a považovať za preukázané, že jej škoda v uplatnenej výške reálne vznikla. Napokon ani vznik majetkovej škody vo výške 48 603,17 eur spočívajúcej v nevyožnenej sume v exekučnom konaní žalobkyňa nepreukázala, keď nemožno vyvodiť vznik škody vzhľadom na skutočnosť, ktorá vyplynula z vykonaného dokazovania, že v čase rozhodovania súdu prvej inštancie nebolo exekučné konanie skončené. Okolnosť, že povinná v exekučnom konaní žije v Českej republike a na území Slovenskej republiky nemá žiaden postihnutelný majetok, nie je spôsobilá pre vyvodenie záveru, že žalobkyňi vznikla škoda vo výške nevyožnenej pohľadávky v exekučnom konaní, ktoré nie je skončené.“

13. Predovšetkým platí, že v čase rozhodovania odvolacieho súdu už bolo exekučné konanie skončené pre nemajetnosť povinnej. Exekútor teda po vykonanom zisťovaní majetku skonštatoval, že pohľadávka je reálne nevyožiteľná.

14. Poukazujúc na závery uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/130/2020, sťažovateľka zastáva názor, že preukázala výšku svojej pohľadávky, stav a hodnotu exekučne postihnutelného majetku povinnej dostatočujúceho na úplné uspokojenie jej pohľadávky, mieru skutočného uspokojenia pohľadávky rozhodnutím exekútora o zastavení exekúcie pre nemajetnosť povinnej po 17 rokoch exekučného vymáhania.

15. V tejto časti žalobkyňa vymedzila dovolaciu otázku takto: „Je daná príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom exekútora a exekučného súdu a vznikom škody v situácii, ak v čase začatia exekúcie mala povinná dostatok postihnutelného majetku na uspokojenie pohľadávky žalobkyne, v dôsledku prieťahov v postupe exekútora a exekučného súdu vak došlo k nárastu

*prednostnej pohľadávky, ktorá skonzumovala podstatnú časť exekučne postihnutelného majetku povinnej?“*

16. K tejto dovolacej otázke najvyšší súd uviedol: „*Odvolačí súd svoje rozhodnutie založil predovšetkým na závere, že nebola splnená zákonná podmienka na vyvodenie zodpovednosti žalovanej za žalobkyňou tvrdený nesprávny úradný postup a nezákonné rozhodnutia, t. j. preukázanie vzniku škody. Okrem toho sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštalácie, podľa ktorého nebola preukázaná ani ďalšia podmienka pre danosť zodpovednosti štátu za uplatňovanú škodu, a to existencia nesprávneho úradného postupu a nezákonných rozhodnutí. Pokiaľ teda nastolenou právnou otázkou dovolateľka napádala posúdenie príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, ako jednej z troch podmienok pre vyvodenie zodpovednosti žalovanej za uplatňovanú škodu, s ohľadom na vyššie uvedené jej vyriešenie dovolacím súdom by neovplyvnilo meritórne rozhodnutie a právne postavenie žalobkyne v spore. Dovolačkou nastolená otázka má v danom prípade povahu (len) akademickú, ktorej zodpovedanie dovolacím súdom by nemohlo viesť k zrušeniu alebo zmene dovolaním napadnutého rozhodnutia.“*

17. Takýmto posúdením sa najvyšší súd podľa názoru sťažovateľky dopustil excesu, pretože je úplne zjavné, že za daných okolností bola príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom exekútora a exekučného súdu a vznikom škody daná tým, že 17-ročné neúspešné exekučné konanie v situácii existencie dostatku majetku povinnej je dostatočným dôkazom vymožitelnosti pohľadávky žalobkyne a žiadna iná príčina vymoženie pohľadávky nezmarila, exekučné konanie teda bolo postihnuté nezákonným postupom exekútora aj konajúcich súdov.

18. Konajúce súdy postupovali pri posudzovaní nároku sťažovateľky formalisticky, svojvoľne, ignorujúc účel a zmysel právnej normy. Podstatou pre posúdenie nároku sťažovateľky je právna otázka, či nemajetková ujma spôsobená nesprávnym úradným postupom vzniká priamo porušením konkrétnych zákonných a ústavných práv alebo sa vyžaduje vznik akejkoľvek sekundárnej povinnosti. Ústavný súd konštantne judikuje, že už porušením práv vzniká ujma na právach, napríklad vo veciach ústavných sťažností na prieťahy v konaní. V prípade sťažovateľky súdy takéto právne posúdenie nenasledovali a svojimi rozhodnutiami fakticky sťažovateľke znemožnili reálne sa domôcť náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom.

19. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (Ringier Axel Springer proti Slovenskej republike) môže byť aj súd sekundárnym porušovateľom základných práv hmotného charakteru. Súdy tak súčasne porušili právo sťažovateľky na majetok podľa čl. 20 ods. 1, 4 a 5 ústavy.

### **III.**

#### **Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti**

20. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces [čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)] a porušenie vlastníckeho práva sťažovateľky (čl. 20 ods. 1, 4 a 5 ústavy) uznesením najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania sťažovateľky odôvodneného nesprávnym právnym posúdením podľa § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

### III.1. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces:

21. Vo vzťahu k namietanému uzneseniu treba uviesť, že z hľadiska ústavného posúdenia je potrebné rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať prípustnosť dovolania a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd. Z ústavného hľadiska je podmienkou, aby táto interpretácia nebola svojvoľná, ale i formalistická a aby bola čo najustálenejšia, a teda súladná s právom na súdnu ochranu (II. ÚS 398/08, II. ÚS 65/2010). Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

22. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (podobne aj IV. ÚS 43/04). O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

23. Nosnou výhradou sťažovateľky vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu je, že najvyšší súd sa v jeho odôvodnení nevysporiadal dôsledne a ústavne konformne s jej dovolacími námietkami vo vzťahu k posúdeniu zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup súdneho exekútora, v ktorého dôsledku jej vznikla nemajetková i majetková ujma.

24. Zmyslom a účelom zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) je v súlade s čl. 46 ods. 3 ústavy ustanoviť podmienky, za ktorých vzniká právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom, a to spôsobom, ktorý umožňuje odškodniť všetky prípady, v ktorých bola poškodenému spôsobená škoda takým rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho úradným postupom, ktoré boli neskôr posúdené ako nezákonné.

25. Pojem „nesprávny úradný postup“ zákon č. 514/2003 Z. z. v § 9 nedefinuje. S účinnosťou od 1. januára 2013 sa v rámci uvedeného ustanovenia riešia tie prípady vzniku škôd, ktoré vznikli inou ako rozhodovacou činnosťou orgánov verejnej moci pri výkone verejnej moci, medzi ktoré patrí (aj) porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb (I. ÚS 330/2022).

26. Z komentovaného znenia k § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. pritom vyplýva, že pre vznik práva na náhradu nemajetkovej ujmy, obdobne ako pre vznik práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom je nevyhnutné, aby boli súčasne naplnené tri základné predpoklady, ktorými sú nezákonné rozhodnutie orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávny úradný postup, existencia nemajetkovej

ujmy a kvalifikovaná príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom a vznikom nemajetkovej ujmy; v prípade nemajetkovej ujmy musí byť navyše zrejmé, že samotné konštatovanie porušenia práva je nedostačujúce (bližšie pozri JAKUBÁČ, R. *Zákon o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Komentár*. Bratislava : Wolters Kluwer, 2016.).

27. K otázke (automatického) prezumovania existencie nemajetkovej ujmy spôsobenej priet'ahmi v súdnom konaní a príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom nemajetkovej ujmy sa ústavný súd už vyjadril napríklad v uznesení sp. zn. II. ÚS 152/2020, v ktorom konštatoval, že zákon č. 514/2003 Z. z. veľmi podrobne demonštruje kritériá na stanovenie výšky finančnej satisfakcie a v zmysle zásady znášania dôkazného bremena navrhovateľom – poškodeným (§ 132 CSP) požaduje jasnú špecifikáciu a preukázanie nemajetkovej ujmy. Ak preto konajúce súdy svoj právny záver o zamietnutí žaloby o nemajetkovú ujmu zdôvodnili absenciou vzniku samotnej ujmy v súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekútora (ktorú sa sťažovateľke nepodarilo v konaní preukázať), postupovali tak v intenciách zákona. Zo sťažnostnej argumentácie sťažovateľky vyplýva, že stotožňuje uplatnenú nemajetkovú ujmu v súdnom konaní s primeraným finančným zadost'účením, ktoré je oprávnený priznať úspešnému sťažovateľovi ústavný súd na báze priet'ahov bez existencie, resp. preukázania škodového alebo iného obdobného následku, ktorý sa podľa osobitnej právnej úpravy hradí v peniazoch (ako sťažovateľkou uplatňované nároky). Napokon ústavnému súdu je známe, že sťažovateľka, uvedomujúc si odlišný charakter uplatňovaného nároku, si finančné zadost'účinenie uplatňuje aj v ústavnej sťažnosti zo 16. mája 2024 (vedenej pod sp. zn. Rvp 1295/2024), ktorou namieta porušenie svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) postupom najvyššieho súdu, krajského súdu, ako aj okresného súdu v dotknutom konaní.

28. Prvá dovolacia otázka sťažovateľky týkajúca sa uplatňovaného nároku na nemajetkovú ujmu (bod 9 tohto uznesenia), ktorú posúdil najvyšší súd ako otázku hypotetickú (bod 10 tohto uznesenia), poukazujúc na zistený skutkový stav (ktorý nemá právo v dovolacom konaní prehodnocovať), ako aj právne posúdenie, keď sťažovateľka nepreukázala vznik nemajetkovej ujmy v súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekútora a exekučného súdu ani príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom tejto ujmy, má za daných okolností skutočne hypotetickú povahu. Za relevantné vymedzenie dovolacej otázky nie je možné považovať argumenty, z ktorých je zrejmá predovšetkým nespokojnosť s vyvedením iných skutkových zistení a záverov, ako očakávala sťažovateľka. Zodpovedanie takto položenej právnej otázky preto nemohlo mať vplyv na meritórne rozhodnutie v danej právnej veci.

29. Možno nad tento rámec upozorniť na vyjadrenie žalovanej k dovolaniu o nepreukázaní už prvého predpokladu uplatňovaného nároku, teda nesprávneho úradného postupu (bod 4 napadnutého uznesenia), a na konštatáciu konajúcich súdov uvedenú v bode 1.2 napadnutého uznesenia, že žalobkyňa nepreukázala, že by disponovala kladným vybavením sťažnosti na priet'ahy alebo rozhodnutím ústavného súdu o ústavnej sťažnosti, v ktorom by boli konštatované priet'ahy aj v období, ktoré namietala, a to v kontexte požadovanom podľa zákona č. 514/2003 Z. z.

30. Pokiaľ ide o druhú dovolaciu otázku týkajúcu sa posúdenia vzniku majetkovej škody (bod 15 tohto uznesenia), predmetnú otázku posúdil najvyšší súd ako otázku akademickú (bod 16

tohto uznesenia), opakujúc, že nebol preukázaný ani prvý predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu – samotný vznik škody, potom posúdenie príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody je irelevantné. Napokon takto položená dovolacia otázka je otázkou skutkovou, ktorej prieskum je v dovolacom konaní vylúčený (bod 17 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia).

31. S poukazom na relevantnú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu (body 15 až 17) ústavný súd nepovažoval námietku sťažovateľky o arbitrárnosti a svojoľnej aplikácii dotknutých právnych predpisov za dôvodnú, keďže najvyšší súd uviedol dostatočné dôvody, prečo prípustnosť dovolania z § 421 ods. 1 CSP nevyplývala, keďže sťažovateľka nevymedzila položené právne otázky tak, ako to predpokladá predmetné ustanovenie v spojení s § 432 ods. 2 CSP.

32. Ústavný súd, vychádzajúc z obsahu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, nezistil, že by účinky výkonu jeho dovolacej právomoci pri posudzovaní prípustnosti dovolania sťažovateľky podľa § 421 ods. 1 CSP boli nezlučiteľné so základným právom strany konania na súdnu ochranu či so zásadami spravodlivého procesu, a preto dospel k záveru, že sťažovateľkou uplatnené námietky sú nedôvodné, majú charakter polemiky na úrovni zisteného skutkového stavu a právneho posúdenia, teda nesignalizujú takú priamu príčinnú súvislosť s možným porušením základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol vysloviť ich porušenie. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

### **III.2. K namietanému porušeniu vlastníckeho práva:**

33. K namietanému porušeniu práv na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ústavy je potrebné uviesť, že sťažovateľka namieta ich porušenie v spojení s namietaným porušením svojho základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces alebo v nadväznosti na toto porušenie. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nedošlo k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, je zjavné, že nemohlo dôjsť ani k porušeniu týchto sťažovateľkou označených práv hmotného charakteru, a preto aj v tejto časti odmietol ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

**V Košiciach 10. septembra 2024**

**Libor Duľa**  
**predseda senátu**